sannas haige 'maas. Oh! kui wägga wottab ta ennast wist römustada, sest ma arwan et ta ommeti ihhaldab süa, et agga temma jallad haiged. Mul on ka plaastrid naskus, sedda ma ostsin temmale, kui ma eile omma issaga liñnas ollin, ja ostsin sedda omma enneste rahha eest, mis ma omma essimesse paari sukkade eest ollin sanud, ja neid ollin, omma kasso willast keddranud ja kuddunud. Tahhan nüüd sedda plaastrid selle waese naesele nartso pealle woida, ja temma jalgede peale pañna, ja temma peab sedda leent söma, siis wõttab ta mind tänada; agga õigusse polest ta kül peaks mo emma tännama, sest mo kallis emma andis mulle willo ja leent, ja satis mulle sedda römo et ma teist woin aitada ja römustada. — — Nenda juttustas ta ikka peale, Mihkliga käies, kunni nemmad se haige wabbat naese sauna ette said.

Mihkel läks ka sauna sisse ja näggi seal naest, jallad täis hawo, mis pis-

soke Hädi sure holega plaastri nartsodega kinni panni. Kui ta sedda sai teinud, siis ta wottis rättiko waagna pealt ja pallus haiget et ta wottaks süa. Ja se hakkas tedda tännama, agga jubba Hädi olli noppeste uksest wälja läinud, ja ei tulnud mitte taggasi. Oh! Jummal tassugo sedda selle hea lapsele, ütles haige; ilma temmata peaksin kül nälga ja haigusse ärwanõrkuma, agga pea igga päwa takka tulleb temma, ja toob mulle toidust ja rohto, ja römustab ennast se jures. — Oh, Jummal! kui agga temma wannemad temmaga ei wõtta sepärrast tõrrelda. Jummal lasko nende hea innimeste kässi hästi käia siin, ja seal iggaweste! Ta panni käed risti, ja lugges Jummalat tännades ja süddamest palludes.

Jubba Mihkel olli hopis ärraunnustanud, et ta hoost piddi otsima ja mõtles agga Hädi pealle. Tõeste! ütles temma wimaks: Hädi on üks wägga hea laps, agga wist on need